

que l'Estat, d'una manera taxativa, pot obligar a tots els ciutadans a què estiguin resguardats dels desgavells econòmics d'una malaltia, en mèrits de la salvaguarda de la comunitat que té encomanada. I precisament, en virtut del pauperisme en què es trobava la classe obrera alemanya, a finals del segle passat, degut a la impossibilitat econòmica que tenia, per a tractar-se les malalties, va obligar a Bismark a implantar, per primera vegada al món, l'assegurança obligatòria de malaltia. Essent aquest copiat per molts d'altres països. Espanya, en virtut de l'ingrés en el si de la Societat de Nacions, està obligada a la seva implantació.

Quan en una llar un component cau malalt, s'implanta immediatament un gran desgavell econòmic. Comença per a tenir disminuïts els seus ingressos degut a què no rep l'aportació diària, setmanal o mensual, del component que roman en atur forçós a conseqüència de la malaltia. El nivell adquisitiu de la llar sofreix una seriosa disminució, no es poden adquirir objectes que no són de primera necessitat, ni es poden complir els projectes de millores, viatges, etc., que es tenien en cartera. Aquesta limitació en les despeses, així com el fet que tota l'economia està monopolitzada per la lluita de la malaltia, dona lloc a un empobriment general del país, quan el nombre de malalts és gran.

Per paradoxa, el nivell de despeses de l'individu malalt, augmenta; ha d'estar sotmès a un règim de superalimentació o d'alimentació especial, sempre molt més car que quan l'alimentació es fa en comú. Les despeses del metge i farmàcia, etc., són sempre bastant crescudes. L'individu es transforma, en virtut del procés morbós, d'un col·laborador actiu de la llar en el més gran enemic, ja que esterilitza i augmenta tots els esforços dels altres. I, a la llarga, quan la malaltia l'enfonsa en període de cronicitat, tots els familiars el miren amb paor.

La malaltia dura molt, la família esgota totes les reserves i ha de recórrer als estalvis, si n'hi ha, perjudicant directament a l'Estat, pel fet, per exemple, de retirar grans quantitats de les caixes d'estalvis i de tenir aquestes que movilitzar les seves reserves, quan una epidèmia envaeix un país. I si no hi ha estalvis, s'ha de recórrer als familiars més pròxims, endeutant-se la llar, o el que és més tràgic, la pignoració dels pocs objectes de valor que té la família. Cosa doblement perjudicial, moralment i material. I quan tot s'ha

esgotat, l'obrer, l'individu que ha ajudat a l'augment de la riquesa de la nació, ha de recórrer com un individu qualsevol indigent, a demanar assistència a un centre benèfic. I, per aquest senzill fet, l'obrer malalt surt mal parat de l'ajuda, doncs, aquesta, excessivament sol·licitada, no es pot prestar ni pot tenir tota l'eficàcia desitjada, essent a vegades vexatòria per a l'esperit de l'obrer. I també aquí l'Estat és perjudicat en els seus interessos, perquè ha d'augmentar les consignes econòmiques que tenia destinades per a beneficència, com també surt perjudicat el Municipi.

Veieu, doncs, que aquesta situació d'imprevisió de moltes llars obreres no pot continuar per més temps. Però tampoc les entitats monopolitzadores o les caixes filials ens han d'imposar una assegurança que per la mostra dels que funcionen avui dia, serà segurament vexatiu i insuficient en la seva aplicació.

Nosaltres, pretenem en aquestes conferències, que l'obrer s'interessi per aquests problemes, car és ell el primer afectat, i que es preocupi de la seva estructuració i del seu abast. Una preocupació constant d'ell davant de la nova estructuració de l'assegurança ha d'ésser quins deures tindrà i de quins avantatges fruità ell, ja tot sol o bé i entrarà també tota la família?

Els metges de Catalunya s'han preocupat fonament de l'aplicació de l'assegurança a l'ensens que han emprès, com una gran croada, la defensa dels legítims interessos dels malalts. I una prova d'això és la unanimitat en l'acceptació com a bandera, dels deu punts que conté la Doctrina Mèdica en front de l'assegurança social de malaltia. De la qual us comentaré tres punts, per ésser els que més us afecten directament.

Es propugna per: El dret de lliure elecció de metge i de la clínica per part de l'obrer. Si aquest punt és concedit per l'entitat asseguradora, el malalt podrà ésser tractat pel metge de la seva confiança i no per un altre imposat per l'entitat. A Catalunya es conserva, encara, l'acció sacerdotal del metge dintre de moltes llars. Però, si aquest punt, el de la lliure elecció del metge no és acceptat per l'Institut Nacional de Previsió, el metge que assistirà als malalts assegurats serà simplement un funcionari més, amb els seus rigorismes burocràtics, en detriment dels sagrats drets de l'obrer.

(Acabarà el número vinent)